

UNA RECERCA I UNA TROBALLA INESPERADA

Vet aquí una història que molt bé podria ser ben real i haver passat al pati d'un escola qualsevol. I el protagonista podries ser tu. Però posem-li un nom... podríem dir-li... Jan.

En Jan era un nen trist quan sortia al pati. Sempre feia cara llarga i a vegades deixava escapar alguna llàgrima per que se sentia sol. Voltava pel pati com ànima en pena. En Jan no tenia amics doncs ningú volia jugar amb un nen tan trist. La seva mestra, la Cristina, estava molt preocupada per aquesta situació.

Un dia, al pati de l'escola, en Jan va xocar amb la Mia que corria esperitada cap al lavabo.

- Ups! Perdona Jan! Estàs bé? És que no puc aguantar més. Ja torno! – va dir tot fent uns saltironets graciosos i nerviosos que deixaven ben clar que allò era urgent.

Era una nena ben estranya aquesta Mia, va pensar en Jan. Havia començat feia un parell de setmanes a l'escola. La Mia no havia fet encara amics. Potser es devia al fet de ser nova. O potser de venir d'un altre país. Potser pel color de la seva pell, doncs sobtava una nena de pell negra com el carbó. Senzillament malgrat ser igual... era diferent.

- Hola Jan - va dir ella tot tornant del lavabo i visiblement molt més tranquil·la. El seu somriure deixava veure unes dents blanques com la neu -. Saps què he pensat? Doncs que a partir d'avui t'ajudaré a buscar allò tan important que has perdut.

- Què he perdut jo?- va dir ell malhumorat.

- L'alegria- va respondre la Mia- i conec un lloc on n'hi ha molta, i potser hi trobem la teva!

En Jan no sabia què pensar. De fet, no va tenir temps de pensar res, doncs la Mia ja l'havia agafat de la mà i l'arrossegava amunt i avall del pati a la recerca del que havia perdut el seu nou amic.

El panorama però era desolador. La pista de futbol s'havia convertit en una batalla campal! Els nens de la classe estaven empipats per què els de segon els havien envaït la pista i no hi havia qui jugués a futbol tranquil·lament.

- No hi ha dret que els grans abusin per imposar-se als més petits. Quina barra!

- Doncs veniu amb nosaltres! Estem buscant un tresor! Bé, una mena de tresor especial. Oi, Jan?

Els nens s'hi van afegir encantats! Una recerca del tresor! Què emocionant! Més enllà van veure que les nenes jugaven amb les raquetes. Bé, ho intentaven, doncs hi havia una acalorada discussió sobre que alguna volia manar massa o que una altra s'havia colat a la fila. Com que parlaven totes a l'hora no hi havia qui entengués res de res.

- Per què no deixeu de barallar-vos? Au! Veniu amb nosaltres! Estem buscant una cosa molt important.-
Va dir en Joan amb un posat seriós i una mica set-ciències, tot ajustant-se les ulleres que li relliscaven nas avall.

Encuriosides de veure'ls tots tant animats es van afegir a la recerca sense pensar-s'ho dues vegades.

També s'hi afegir un grupet de nenes que van trobar a la sorra lamentant-se que no podien jugar amb la sorra ja que feia dies que algú havia trencat els cubells i les eines.

- És que no cuiden el material! – rondinava la Joana.

I vet aquí que sense adonar-se tot el grup corria a munt i avall pel pati tot buscant un lloc on hi hagués la felicitat.

- Ui! Us heu fixat que estem tots junts jugant? I tot gràcies a en Jan! I a la Mia!

Tots van esclafir a riure. Fins i tot en Jan.

- Veus com hem trobat l'alegria? – va dir la Mia.

- Caram! Què hi feu tots aquí plegats? – Va preguntar la Cristina que s'havia apropat al grup.- I aquestes rialles a què es deuen? Em sobta que no hi hagi queixes del futbol ni ningú plorant. I veig que no hi ha ferits! A què es deu aquest miracle?

- És que hem trobat una cosa que havia perdut en Jan! I a sobre hem après un munt de coses avui al pati, Cristina!- va dir l'Aniol.

- I doncs? Què és el que heu après avui? – preguntà la Cristina.

- A relacionar-nos. – va respondre en Max.

- I a tolerar i acceptar la diversitat. – va afegir la Noa.

Tots volien dir-hi la seva! Poc a poc els nens i nenes de la classe es van animar a fer una llista del que havien après: a dialogar, a resoldre conflictes, ser comprensius, conviure, a participar, a ser justos i democràtics, a treballar en equip, saber guanyar i perdre, respectar les normes del joc, promoure la igualtat, saber compartir i cooperar, cuidar el material, saber esperar el torn... i sobretot a gaudir jugant.

- Teniu tota la raó. Sí que n'heu après de coses. Estic molt orgullosa de vosaltres – Va concloure la Cristina.

I així va ser com aquesta colla de nens i nenes van viure des de llavors més plenament les entranyables aventures de les estones del pati, creixent més feliços. I és que la vida no és un joc. O si?